

Velimir ABRAMOVIĆ

TESLA EVOLUCIJA SVESTI ČOVEČANSTVA

Fotografije su slobodno preuzete sa interneta i iz privatnih izvora, na osnovu pravnog tumačenja Zavoda za intelektualnu svojinu republike Srbije, po kome su sva autorska prava Nikole Tesle istekla 50 godina nakon fizičke smrti, 1943. Autor posebno veruje daje to potpuno u skladu i sa Teslinom visoko moralnom idejom Slobodne energije za Čovečanstvo Teslinog tehnološkog komunizma (TESLINE SVETSKE ZAJEDNICE – TESLIJANA).

Sva prava prevoda i objavljivanja zadržava autor. Nijedan deo knjige ne sme se upotrebiti niti reprodukovati na bilo koji način bez pisane dozvole autora, osim u slučaju kratkih navoda u kritikama ili ocenjivačkim člancima.

Fotos na koricama: Kula Vordenklif

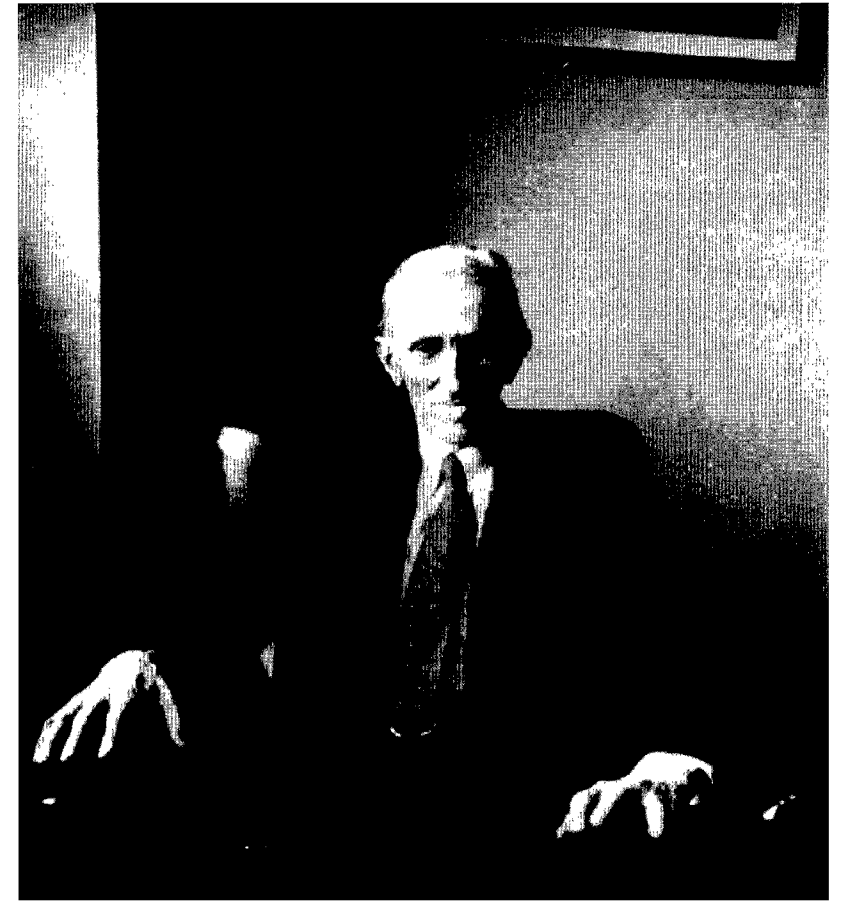
Plasman:
Tel. 011 830 46 97
Za pozive iz inostranstva + 381 11 830 46 97
velimir0abramovic@gmail.com
www.constantpresenttime.com

• ТРЗКА
ОКОН
БЕЗНАСАГАМБОС

Дростан Укосту,
ЗА свест! ЗА честност!
За добру и правду закона!
ТЕСЛИЈАНА!
У СПОМ.

ДРАСЛАП

Duh Tesle u materijalnom obliku

ZAŠTO OVA KNJIGA

Teozofsko načelo Helene Blavacke: „Nema dublje religije od istine“, je čisto naučno.

Savremenici smo rađanja jedinstvene zajedničke Duhovnosti planetarnog čovečanstva.

Istorijski gledano, ovog puta će se novi odgovarajući tip religioznosti pojaviti iz nauke. Biće to Nova i jedinstvena Duhovnost, odgovarajuća Scijentističkom dobu Globalnog društva, iznad nacionalnih kultura i naročito iznad postojećih religija, u suštini – dublje shvatanje prave, ali još uvek mistične matematike, one koja proizvodi stvarnost.

Ujedinjenoj planeti neophodan je i novi vid religioznosti, koji će sigurno biti univerzalno učenje oduhovljene Fizike ukorenjene u transcendentalnom nivou postojanja koji se odnosi na samo stvaranje Sveta i prevazilazi moć poimanja ljudskim umom.

Svaka religija imala je i svog ljudskog osnivača, Arijevci – Ramu, Judaizam – Mojsija, Hinduizam – Krišnu, Zoroastrijanci – Zaratustru, Hrišćani – Hrista, Budisti – Budu, Islamisti – Muhameda. Nova naučna religija, primerena scijentističkom globalnom društvu ima svetog naučnika, asketu, modernog monaha najviših duhovnih i duševnih svojstava – Nikolu Teslu.

Sta treba da uradimo, pa da najzad prevlada taj novi oblik religioznosti – naučni?

Treba da artikulišemo savremenu teozofsku misao koja bi u fizici dala eksperimentalne rezultate na osnovu ponovljenih istraživanja vremena, prostora, svetlosti i teške mase Teslinom etarskom tehnologijom. Za početak, neophodno je uvesti dokazivu Hipotezu Vremena. Samo Vreme u čistom obliku, izdvojeno od materije, nigde se ne pojavljuje, ono je izvan ljudske čulne spoznaje, natčulna osnova Sveta, beskonačni prirodni Kontinuum. Jedina manifestacija vremena je Svest, odnosno ceo naš Svet, koga smo svesni. U stvari, svest ili neprekidnost postojanja Sveta je glavna osobina

*Ordenom duhovnosti prvog reda, kosmički um
odlikuje Mirjanu Aleksandrovu Rajković
za vršenje Tesline filosofije harmonije.*

Konstantne sadašnjosti, po čijem zakonu kontinuiteta Svet stalno nastaje (*creatio continua*).

Uvođenjem fizičke interpretacije vremena u nauku, čak i samom svešču o potrebi da se to uradi, pa i samom namerom ili željom – ne samo fizika, nego i sve druge nauke ukorenjene u nju, a to su zapravo sve ljudske naučne discipline, celokupna filozofija i ljudsko saznanje uopšte – zadobiće nov smisao, oduhoviće se i uspostaviti vezu sa neprolaznom fizičkom realnošću, čiji temelj je Duh, za koji u fizici imamo pravo ime, ali ime koje naučno ne razumemo, a to je neprolazno univerzalno vreme – Konstantna Sadašnjost, Večnost. Uvek je isto vreme – sadašnje. Trenutak sadašnjosti je nezavisan od promena prostora i mase, stalno je sebi isti, beskonačan je i nepromenljiv; vreme se ne kreće, nema nikakav tok, niti brzinu.

„Svet nije nastao u vremenu, nego od vremena“, Sv. Avgustin, *Ispovesti*.

Vreme nije obična, relativna mera za prostor i masu, kako se danas gleda, već fundamentalni prirodni zakon sveopšte kosmičke promene, i poput svih tačnih fizičkih zakona – nema evoluciju. Ono što je zaista efemerno, jesu prostor i masa, koji nastaju iz vremena i menjaju se po glavnom i najdubljem prirodnom zakonu neprekidnosti, zajedničkom konstitutivnom svojstvu ontološkog Kontinuumu, matematičkih objekata tačke i nule, (takođe neprekidnih), i najzad, Konstantne sadašnjosti, koja usled toga što je beskrajna, ima ma koliko mnogo centara u koegzistenciji (policentrična je). Ta neprestana sadašnjost, naglašavam, ima generička svojstva, stvaralačku moć. Dva po dva centra ontološkog Kontinuumu (ili fizički – beskrajnog sada) obrazuju poluprečnik, radius, koji zatim dalje radi razlažući Kontinuum u unutrašnje sferne delove. Dijametri tako nastalih sfera su interna vremena koja nejednake n delove prostora razgraničavaju međusobno (manji sferni prostor od većeg) i ceo prostor od beskonačnosti (sferni prostor od tačke vremena).

Ceo Svet zapravo se sastoji od večne sadašnjosti kako je Sveti Avgustin shvatio, (VI vek naše ere) dok još Zapadna i Istočna crkva nisu ušle u šizmu i neznanje, dok je odsev pravog znanja prethodnih civilizacija još uvek dopirao do umova filozofa.

Ne treba ni za čime žaliti, ničega se bojati, ništa planirati, jer ništa niti prolazi niti dolazi, (čovjek snuje, a Bog odlučuje...) jer svima

nama, kosmičkim patriotima, nama, kojima je, kao Tesli – Svetlosni Etar prava domovina, osigurano je, po duhovnoj nužnosti, da, kada odemo sa ovog sveta, proširimo naše telom ograničeno čulo vida u sveopšti i večni duševni vid, i, oslobođeni od teške mase, ograničenja i varke čula – sagledamo sve učestalosti, sve talasne dužine Etra odjednom i ugledamo tad pravi Kosmos u svojoj svojoj veličanstvenoj jednostavnosti, ugledamo ga i probuđenom, iskonskom svešču obdareni, uronimo u tu blješteću sferu beskrajnog prečnika.

I prolazeći, svesni i do kraja probuđeni, kroz tu zadnju kosmičku opsenu jasne sveblastave svetlosti, spoznaćemo i krajnju istinu, onu koja se još uvek može izreći jezikom reči, spoznaćemo sveprožimajuću gravitaciju kao bezmernu ljubav – poslednju osnovu postojanja, pre Boga.

William Abramchik

POREKLO, ŽIVOT, RAD,
NAUČNO STVARALAŠTVO, EKSPERIMENTI,
PATENTI, KOSMOLOŠKA TEORIJA,
NEOBIČNA PSIHIČKA SVOJSTVA, BUDUĆNOST
RAZVOJA ORIGINALNE SAVREMENE
NAUKE KOJU JE ZAPOČEO
GENIJALNI PRONALAZAČ NIKOLA TESLA

Biće Sveta je nepredvidivo. Po načelu energetske ekonomije, u prirodi se događa uvek ono što je najlakše. Na putu ka ostvarenju, ideja prolazi tamo gde je otpor najmanji, tamo gde je za nju već sve spremno da se pojavi. I zato se Tesla nije rodio u Beču, Londonu, Parizu, niti u jednoj od naučnih metropola, nego u kući Đuke i Milutina Tesle, u idiličnoj prirodi Like.

Teslin zemaljski život počinje...

„S vremena na vreme, u retkim intervalima, Veliki duh otkrića silazi na zemlju da saopšti neku tajnu koja treba da unapredi čovečanstvo. Bira najbolje pripremljenog, najzaslužnijeg i šapuće mu tajnu na uho. Dragoceno saznanje dolazi kao bljesak svetlosti. Kad shvati skriveno značenje, izabranik vidi čudesnu promenu: pred njegovim ushićenim očima je jedan novi svet, jedva da naslućuje sličnost sa starim. To nije prolazna iluzija, puka igra njegove razigrane mašte ili fantom od izmaglice koja će se razići. Čuda koja vidi, koliko god da izgledaju udaljena, ostaće ovde. On to zna, nema ni senke sumnje u njegovom umu, svakim delićem svog tela on oseća: to je Velika ideja.“ – pisao je Nikola Tesla u Belešci o Kabanjasovom patentu br. 164.995 oko 1900. godine, kada se njegov polifazni sistem, zasnovan na obrtnom magnetnom polju, već uveliko primenjivao, a sve nedoumice oko prvenstva izuma bile otklonjene.

Vođen Providenjem nad sobom i Velikom idejom u sebi, Nikola Tesla se, 6. juna 1884, obreo u luci za useljenike na ostrvu Bedlou, blizu Njujorka. Krenuo je iz Pariza, vozom, do Avra, potom brodom do Liverpula, odakle je parobrodom *City of Richmond* doplovio u Ameriku. Imao je četiri centa u džepu, nekoliko svo-

jih pesama, rešenje jednog teškog integrala i nacрте leteće mašine. 1936. godine, zahvaljujući se na godišnjoj nagradi koju je dobio od Institute of Immigrant Welfare, Tesla je opisao ovaj svoj susret sa Novim kontinentom:

„Početkom 1884, dok sam radio u Francuskoj kompaniji u Parizu, načinio sam velika unapređenja u dinamo mašinama i motorima, pa me je Edisonova firma iz Njujorka angažovala da nacrtam i konstruišem slične mašine za njih. Vrhunac moje ambicije i moja najvatrenija želja bila je da dođem u dodir sa Edisonom i vidim Ameriku. Prema tome, ja sam krenuo na put, pa, nakon što sam izgubio novac i karte, prošao niz komplikacija, uključujući i pobunu u kojoj sam za malo izgubio život, ja sam se iskrcao na ove blagoslovene obale sa četiri centa u džepu. Moja prva namera bila je da potražim bliskog američkog prijatelja pre nego što odem do Edisonovog sedišta. Na putu ka centru grada prošao sam kraj jedne radnje gde je majstor pokušavao da popravi električnu mašinu evropske proizvodnje. Upravo je odustao od posla kao beznađežnog i ja sam uzeo da mašinu popravim, ni ne pomišljajući na bilo kakvu nadoknadu. Nije bilo lako, ali sam stvar doveo dotle da je savršeno radila. Bio sam zapanjen kad mi je majstor dao dvadeset dolara i rekao kako bi bilo dobro da sam došao u Ameriku mnogo godina ranije.“

Godine 1689, kada su Turci konačno napustili Liku, selo Smiljan naseljavaju Srbi, Bunjevci i Primorci. Svi su bili hrišćani, ali Bunjevci i Primorci bili su katoličke veroispovesti, a Srbi pravoslavne. U to vreme, Lika postaje deo Vojne Krajine u sastavu Austrougarske monarhije i sedište 11. pukovnije pod komandom krajiškog kapetana, Srbina. Vojna Krajina je bila militarizovana pogranična zona koja je služila zapadnoevropskim državama u odbrambene svrhe. Ovo je konačno zaustavilo prodor Turske imperije na Zapad. Oblast se pružala od reke Drave na severu do planine Velebit na obali Jadranskog mora.

Sredinom 19. veka Lika je, kao deo Vojne Krajine, bila pod neposrednom jurisdikcijom austrijskog dvora i srpsko stanovništvo Smiljana nije zavisilo ni od hrvatske ni od mađarske uprave. Austrijski generalštab u Beču bio je pun oficira visokih činova, poreklom Srba. Nakon Hrvatsko-mađarske nagodbe (1869.) i ukidanja Vojne krajine, Lika gubi svoj raniji značaj i povlašćeni status, ali

ostaje u sastavu Austro-ugarske monarhije sve do 1918. godine, kada se prisajedinjuje Kraljevini Srba Hrvata i Slovenaca, koja menja naziv u Kraljevina Jugoslavija (1929). U to vreme Hrvatska ne postoji kao samostalna država.

Godine 1941. 10. aprila, hrvatski nacistički pokret – Ustaše, proglašava Nezavisnu državu Hrvatsku, pod okriljem Nemačke, Italije i Japana i proganja Srbe na svojoj teritoriji. Tada su u Smiljanu srušene srpska pravoslavna crkva u kojoj je Teslin otac bio sveštenik i Teslina rodna kuća.

Nakon Drugog svetskog rata, Lika teritorijalno pripada Narodnoj republici Hrvatskoj, kao jednoj od konstitutivnih republika Demokratske Federativne Jugoslavije (DFJ), zatim, Federativne narodne republike Jugoslavije, (FNRJ), i napokon Socijalističke federativne republike Jugoslavije, (SFRJ). Tada su određene hrvatske granice koje i danas važe. Republika Hrvatska u nizu transformacija konačno dobija nezavisni državni status međunarodnim priznanjem 1992. godine. Posle toga većina srpskog stanovništva se iseljava i uspostavlja se Karlovačka županija, koja obuhvata i Liku, kao organizaciona jedinica u političkoj strukturi nove hrvatske države.

Nikola Tesla je Srbin, pravoslavne vere, rođen u zoni Vojne krajine pod jurisdikcijom austrijskog dvora, školovan u hrvatskom i austrougarskom okruženju (gimnazija u Karlovcu, Politehnika u Grazu i Pragu), koji je sve svoje naučne ideje ostvario u Sjedinjenim američkim državama, gde je i umro.

Lika, iz koje je poticao i u kojoj je odrastao bila je mnogo drugačija od Amerike. Epska tradicija srpskog naroda sažeta u postulat da je važnije carstvo nebesko od carstva zemaljskog, protivrečila je američkoj praktičnosti. Čitavog života, visoke etičke norme koje je primio od oca pravoslavnog sveštenika, sudarale su ga s američkom stvarnošću. Fotografije iz tog perioda prikazuju njegovo uspravno držanje, smeo i jasan pogled, čistoću i prefinjenost u odevanju, koje je zadržao do kraja života. Ali, uprkos omiljenosti u društvu, visoko je cenio usamljenost, uživajući u rano otkrivenom duhovnom svetu.

U poznijim godinama, Nikola Tesla se predao asketizmu, uzdržavajući se od svega što ga je odvajalo od rada. Sa sobom je u Ameriku doneo genetsku izdržljivost svojih predaka i uputstva o postu i odricanju; najzanimljiviji mu je bio onaj deo Biblije koji govori o

postanju sveta. Dugotrajnom vežbom uspeo je da telesne potrebe prilagodi zahtevima uma.

Ime njegovog rodnog kraja, Lika, nastalo je od grčke reči *lykos*, (vuk). Najranija Teslina sećanja su *voda i kamen*.

Šira Lika je prirodna tvrđava između visokih dinarskih planina Velebita, Plješevice i Kapele. Smiljanski kraj je velika zaravan u centru Like, koju sa severa ograničava rečica Otešica, sa istoka rečica Lika i grad Gospić, s juga brdo Oštra, a sa zapada Velebit. Nikolina rodna kuća nalazila se u podnožju brda Bogdanić, odmah uz parohijalnu crkvu, u kojoj je službovao njegov otac Milutin. Ispod same kuće i crkve proticao je potok Vaganac.

Najbliži susedi bili su udaljeni po nekoliko kilometara. Časovi okrenutosti sebi, Nikoli su od početka bili nešto uobičajeno, a bliskost sa prirodnim silama se podrazumevala. O ličkoj prirodi pisao je Teslin otac, prota Milutin, na Petrovdan 1855, u *Srbskom dnevniku*.

„Juče je bila vrućina velika i vazduh težak, popodne padalo je krajem Velebita kiše, a pred večer izvedrilo se je i vazduh je bio ladan, nebo se smješilo i zvijezde sjajile kao igda. Najedanput, blesnu od strane istoka, i kao kad bi zabuktilo trista luča potegnu na zapad, zvijezde ukloniše se, i bi reći sva priroda stade. Pojavljenje pak preko neba svoda činilo je se tako blizo, kao da bi ga iz praće dovatiti mogao, a čulo se je kao daleki vodopad i prosipajući od sebe varnice ostavljalo je modre pruge za sobom, i kad je šmrknulo za prvi brijeg, zorilo je se tamo, kao da bi se srušila kakva velika kula, a odjek protezao se je u Velebitu najjužnoj strani zadugo. Zatijem obuze časkom pomračina i mirijade svjetila nebesnije ostadoše preblijedene od lica ovoga malog božjeg fenomena.“

Nepunu godinu po uočenom i opisanom prirodnom fenomenu, proti Milutinu Tesli rodilo se četvrto dete, sin Nikola.

Njegova žena Djuka rodila mu je prvog sina Danila u Senju, gde je prota službovao odmah po završenoj bogosloviji. Tu se rodilo i drugo dete, ćerka Milka. Po preseljenju u Smiljan, prvo se rodila Angelina, potom Nikola, u ponoć između 9. i 10. jula 1856. god. Podatak da je rođen tačno u ponoć potiče od samog Tesle, koji je kasnije opisao događaj u kome je to saznao. Jedne kišovite noći, majka ga je pozvala da se oprost sa preminulim bratom, rečima: *„Bog mi je dao jednog u ponoć, a u ponoć mi je uzeo drugog“*.

Prepis krštenice, koji se danas čuva u Muzeju Nikole Tesle u Beogradu, ispisan je crkvenoslovenskim jezikom i kao datum rođenja

navodi 28. juni po julijanskom kalendaru ili 10. juli po gregorijanskom. U krštenici mu je zapisano ime Nikolaj, a dobio ga je po obojici svojih deda. Kum na krštenju bio je prijatelj prote Milutina kapetan Jovan Drenovac, a čin krštenja je u smiljanskoj crkvi Petra i Pavla obavio sveštenik Toma Oklobdžija, administrator Gospički. U to vreme, Smiljan je bio glavna parohija, a Gospić kapelanija.

Krštenje je obavljeno sutradan po rođenju deteta, što nije bilo uobičajeno. Ovako brzo krštenje obavljano je samo kod dece koja su bila slaba, bolešljiva i kad su roditelji strahovali da će ono umreti. Ima, međutim, pripovest po kojoj se Teslino rođenje dogodilo ovako, a što potvrđuju mnogobrojni rođaci po majci – Mandići, kao i sama Mica Trbojević (u ličnoj arhivi Save Kosanovića), saosnivač Teslinog muzeja u Beogradu:

„Tesla je rođen ispred crkve Svetog Petra i Pavla u selu Štikala, na pet kilometara od Gračaca. Toga dana, na Vidovdan, Nikolini otac i majka su se vraćali iz kuće Đukinih roditelja, dakle kuće već pokojnog prote Mandića. Ali, Djuka je na putu dobila trudove, pa kako su Gračac već bili prošli, a Gospić je bio daleko na drugoj strani, ona se porodila u porti crkve uz pomoć ondašnje popadije. Posle toga je prota Milutin Đuku i novorođenog sina dovezao u kuću svog oca u selo Raduč, gde je Tesla proveo prve dane po rođenju, da bi ga zatim odneli u Smiljan, gde je kršten i upisan u crkvene knjige na Vidovdan 28. Juna 1956. po julijanskom kalendaru.“ (Arhiv Save Kosanovića, porodična kolekcija)

S obzirom da je svaki gregorijanski Božić (25.XII tekuće godine) i dan danas pre svakog julijanskog (7.I naredne godine), to bi za pravi gregorijanski datum Teslinog rođenja trebalo smatrati 16. VI. (28-12=16), a ne 10.VII 1856. (28+12), kako se računa. Interesantno je da je sam Tesla u zahtevu za američko državljanstvo kao gregorijanski datum naveo upravo 10. juli i tako zbunio sve one i zle i dobre radoznale koji su hteli astrološki da saznaju ko je on zapravo.

Zahvaljujući se na Edisonovoj medalji, 18. maja 1917. Tesla se sećao da su mu roditelji od rođenja namenili službu sveštenika i da je tome uzrok verovatno neki izuzetan događaj prilikom rođenja:

„Rođen sam tačno u ponoć“ – piše on – „nemam rođendan i nikad ga ne slavim. Ali nešto drugo mora da se desilo tog datuma. Rekli su mi da mi je od rođenja srce kucalo na desnoj strani i tako je bilo godinama kasnije. Kako sam rastao, ono je kucalo na obema

stranama i konačno se smirilo na levoj. Sećam se da sam se iznenadio, kad sam se već razvio u vrlo snažnog čoveka, što sam srce našao na levoj strani. Nikom nije jasno kako je došlo do toga.

Nikolina majka Georgina, koju su svi zvali Đuka, rođena je 1822. kao najstarije od osmoro dece Nikole Mandića i Sofije, rođene Budisavljević. Kao većina žena siromašnog i pasivnog kraja, Đuka se nikada nije fotografisala i o njenom životu je ostalo malo materijalnih podataka. Tesla o njoj piše: „Moja majka potiče od jedne od najstarijih porodica u zemlji. Bila je pronalazački talenat prvog reda i ja sam ubeđen da bi ona učinila velike stvari da nije bila toliko udaljena od modernog života i njegovih bezbrojnih prilika. (...) bila je genijalna žena, posebno nadarena intuicijom.“

Teslin školski drug, Mojo Medić, ostavio je svedočanstvo da je sa drugim dečacima često molio Nikolu da ih odvede kući, gde bi im njegova majka pokazivala čudo od veštine – vezivanje čvora na trepavici sa dva prsta. Sama je konstruisala i napravila razboj, a da ga pre toga nikada nije videla. Usavršavala je i pronalazila nove načine da od različitih biljaka pravi neobične niti od kojih je izrđivala tkanine.

O unutrašnjem miru i duševnosti ove žene govori i podatak da je jednom prilikom otišla u kuću porodice u kojoj su svi članovi umrli od opasne zarazne bolesti, okupala ih, obukla i pripremila ih za sahranu, što niko drugi nije smeo da uradi.

Od svih porodica čiji su se geni ukrstili u Nikoli Tesli, najviše pisanih podataka ostalo je o Budisavljevićima, od kojih je rodnom bila njegova baba po majci. Budisavljevići su bili među najuglednijim srpskim porodicama – plemenima u Lici.

Dva Budisavljevića su u XVIII i XIX veku dobila plemstvo od austrijskih careva. Bili su obrazovani i imućni, sa dovoljno svesti i slobodnog vremena da se bave sopstvenim poreklom. Aleksandar Leko Budisavljević, sin austrijskog generala Bude, Teslin ujak, napisao je i 1890. godine u Novom Sadu objavio rukopis *Pleme Budisavljevića u Gornjoj Krajini*.

Prelomna godina u istoriji porodice Budisavljević je 1459. Posle Kosovske bitke 1389. godine, u kojoj je u sukobu sa Turcima poginuo knez Lazar Hrebeljanović, poslednji potpuno nezavisni srpski srednjovekovni vladar, kneževa udovica Milica dala je najmlađu kćerku turskom sultanu Bajazitu u harem, obezbedivši tako kratak

period vazalnog statusa Srbije. Kada je 1459. Turska imperija ponovo pokrenula vojsku radi osvajanja Evrope, pod naročitim udarom Turaka našlo se srpsko pravoslavno sveštenstvo: „Jednom godišnje, kakav stari kaluđer, pustinjač izlazio bi na planinu da prekrsti na sve četiri strane i blagoslovio: Što je rođeno, neka važi da je kršteno, što se sastalo, da je vjenčano, a što se upokojilo, da je opojano“.

Istorijska uloga srpskog sveštenstva toga doba bila je u očuvanju obeležja koja je srpskoj crkvi dao njen prvi arhiepiskop sveti Sava, koga vladika Nikolaj Velimirović, očigledno inspirisan Teslinom misijom, naziva *izumiteljem*, koji je presekao kolebanje srpskih župana između vizantijske i rimske crkvene vlasti, i koji je „izumeo treću vlast, ni vizantijsku ni rimsku“ – „vlast slobodne nacionalne crkve“.

U studiji *Lička grupa* iz 1931, Jovan Cvijić daje ključne podatke o karakteru Ličana:

„...Imaju velikih pokreta duše: mogu mnogo opraštati i žrtvovati se, ali i svetiti do bezumlja... OGREŠITI SE O BOGA I O ČOVEKA, ŠTO JE KOD LIČANA ISTO, TO JE NAJTEŽE I NAJDUBLJE OSEĆANJE... koje najstrašnije peče dušu i nema ispaštanja koje ne bi u pokajanju podneli, samo da joj i olakšaju. Osobito cene ljude 'od Božje strane', dobre i na dobro upućene; za čoveka rđavih osobina i koji ne drži 'veru' imaju reč 'rašćovek'. U najgorim prilikama teše se sudbinom i njoj se pokoravaju.“

U toku turske okupacije Like, ali i kasnije, sve do polovine 19. veka, bila je razvijena hajdučija u kojoj su Ličani bili surovi, ali i „blagorodni“. Za njih je „vera“, tj. obećanje dato neprijatelju, takođe bilo svetinja. Voleli su dvoboje. Bilo je i žena hajdučica. Bili su veoma pobožni i „često su u kundaku od puške nosili kost nekog sveca“; na polasku u boj okretali su se istoku i molili se Bogu“.

General Bude Budisavljević rođen je 1790. u Pećanima. Završio je nemačke vojne škole i već sa devetnaest godina učestvuje u svim važnijim okršajima za vreme provala Francuza u Liku. Godine 1812. kao profesionalni vojnik pridružuje se pohodu Napoleonove vojske na Rusiju. Njegove beleške s tog pohoda objavljene su u vidu dnevnika, u listu *Srbobran*, 1912. godine.

Burne 1848. godine Bude se sa četiri sina oficira borio na čelu vojske svog kuma bana Jelačića, koji ga je postavio da vodi pret-hodnicu znajući za njegove sposobnosti i krajnju odvažnost. Za zasluge, vanrednim ukazom je imenovan za generala, ali nije dobio orden Marije Terezije koji je po Jelačićevim rečima, zaslužio.

Budin životni cilj je vremenom postao uvođenje srpskih škola u Lici i posebno je uticao na Milutina Teslu, koji je nastavio njegovo delo.

Prijateljstvo i poštovanje koje je Milutin gajio prema Budi i celoj njegovoj porodici svakako je u tesnoj vezi sa njegovim brakom sa Georginom Đukom, najstarijom ćerkom sveštenika Nikole Mandića i Sofije, rođene Budisavljević.

Prema Džonu O' Nilu, porodica Tesla se u Liku doselila iz stare Srbije krajem 17. ili početkom 18. veka. Prema svedočenju samog Nikole, a i prema predanju koje se sačuvalo u porodici, oni su se ranije prezivali Draganić.

Deda Nikole Tesle po ocu, takođe Nikola, bio je oženjen Anom, rođenom Kalinić i pored sina Milutina, imao još dve ćerke i sina Josifa, koji je u porodici bio poznat kao odličan matematičar.

Milutin Tesla se rodio februara 1819., u selu Raduču. Zajedno sa bratom Josifom, prvo je u Gospiću završio nemačku školu, da bi zatim prešao u vojnu školu, koju je napustio i najzad upisao bogosloviju u Plaškom, tada još uvek smeštenu u kući Lukijana Mušickog. Odmah po završenoj bogosloviji 1845. godine, oženio se Đukom Mandić.

Prema opisu savremenika, Milutinje bio visok i suvonjav čovek, bledog, izduženog lica sa istaknutim jagodicama i zamišljenim pogledom.

Za naše prilike neobičan je i podatak koji je ostavio Nikola, da je Milutin svoj sveštenečki posao u Smiljanskom kraju i okolini, vršio, ne samo za hrišćane, već i za Turke muhamedanske vere. Verovatno se radi o nekom od Srba preobraćenih u Islam, koji su tajno zvali srpskog sveštenika da im na dan nekadašnje porodične slave, očita molitvu.

„Moj otac je bio istinski filozof pesnik i pisac... imao je vanredno pamćenje i znao je često da recituje duge fragmente iz dela napisanih na raznim jezicima. Čak bi znao da kaže u šali da bi on, kada bi se izgubilo koje klasično delo, bio u stanju da ga po pamćenju napiše... Imao je smešan običaj da govori sam sa sobom i tako bi češće u sobi glasno raspravljao i pritom menjao i glas. Da ga je neko neupućen slušao, zakleo bi se da u sobi sa njim ima nekoliko lica.“

U intervjuu datom u Americi, Tesla je ispričao da je kao dečak od 10 godina od oca slušao priču o hrišćanskom svetitelju, koji je

ruku stavio u vatru da bi pokazao čvrstinu vere i nije je povukao dok nije izgorela. Otrčao je po petrolejsku lampu, upalio je i stavio kažiprst nad nju. Meso je počelo da gori i otac i sestra su ga jedva umolili da skloni prst.

Osećaj nesigurnosti pratio je Teslin rani razvoj. Uzrok tome bio je brat Danilo, kojije u porodici važio za genijalnog. Nisu ostala nikakva svedočanstva o njegovoj izuzetnosti, nikakav opis lika, niti fotografija, svedočenja oca, majke ili rođaka. Čak ne znamo tačno ni koliko je Danilo imao godina kada je umro. I sam Tesla je u svojim sećanjima neodređen.

U pismu turskom konzulu u Njujorku, Mehmet Ali Jukselenu, Tesla je opisao detalje tragičnog događaja:

„Otac mi je bio veoma učen i slavan sveštenik Grčke pravoslavne crkve na misionarskom poslu za Hrišćane i Mohamedance, otprilike pre oko osamdeset godina. Morao je da deluje na velikim udaljenostima, prelazi planinske vrleti ostrim i strmoglavim stazama; iako sjajan jahač, imao je poteškoća da nađe brzog i stabilnog konja posebno zbog toga što su planine pustošili vukovi. Kako je učinio vredne usluge vašim ljudima, to je bilo preneto jednom prosvetljenom i bogatom Paši, koji mu je iz zahvalnosti za humanitarne napore mog oca poklonio veličanstvenog konja čiste arabijske krvi čiji je normalan tempo bio veoma brzi galop. Ovi konji spašavaju život neverovatnom inteligencijom i hrabrošću i u najvećoj opasnosti od vukova. Ali, na nesreću, moj brat je (u mladosti hvaljen kao genije) bio izbačen iz sedla i zadobio povrede od kojih se nikada nije oporavio. Konj je bio više vezan za njega i pokazao je svoju žalost tako da nam se svima srce paralo. Bio sam svedok ove tragične scene kad sam imao tri godine i to se neizbrisivo ubeležilo u moju memoriju. Posle smrti brata, moj očajni otac vratio je konja njegovom velikodušnom davaocu.“

U tom uzrastu, Nikola je počeo da oseća odvratnost prema ženskim mindušama, ustanovio je da ne podnosi biser, fascinirao ga je oblik i sjaj kristala, dobijao bi groznicu samo od posmatranja breskve, brojao je zalogaje i korake u hodu, računao zapreminu tanjira ili šoljice za kafu i sve s čime je dolazio u dodir, a bilo je brojivo, moralo je da bude deljivo sa tri.

Svest o tome da je drugačiji od drugih i da se sa njim dešava nešto ujedno čudno, zastrašujuće i lepo, polako ali sigurno sve više ga je obuzimala. Uz školsko obrazovanje, otac mu je davao dodatnu